

عنوان مقاله:

مدل هنجارآوری، زبان الگوی بافت های تاریخی

محل انتشار:

نخستین همایش ملی استحکام بخشی ساختمانهای بنایی غیرمسلح و بناهای تاریخی (سال: 1384)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

عبدالمجید نوتقانی

روح اله رحیمی

خلاصه مقاله:

فرسایش که در بافتهای تاریخی اتفاق افتاده در واقع هم فرسایش کالبدی است و هم فرسایش فعال یتی یا اجتماع ساکن می باشد که علت اصلی بخش نخست نیز بعلت از دست دادن شهروندان اصیل بافت به علت تغیر ساختار فکری که شروع آن از سال 1299 در ایران بود، می باشد. که باعث مردن زبان الگوهای زنده شده است. این الگوها در واقع هنجارهای اجتماعی است که علت اصلی فرسایش فضای عدم وجود هنجار اجتماعی می باشد. در این مقاله سعی داریم، مدلی برای هنجارآوری ارائه دهیم. این مدل دارای سه عنصر ساکنین، مدیران اجتماعی، پدیده هنجاری می باشد. که به تشریح و ویژگی های هر یک از عناصر و ارتباط آن ها می پردازیم. ایجاد هویت شهروندی در ساکنان کنونی بافت تاریخی بخش اصلی در فرایند استحکام بخشی می باشد. که این مدل در جهت هویت سازی از طریق پارادیم های جدید برنامه ریزی شهری (تئوری ساختار بندی) نحوه برنامه ریزی و توسعه شهری را برای مدیران اجتماعی مشخص می کند. که برای انتخاب پدیده هنجاری ابتدا با تئوری ساخت اصلی شهر کریستفر الکساندر و تئوری های طراحی شهری راجر ترانسیک، تئوری شکل - زمین Figure-ground theory و تئوری پیوند یا ارتباط (linkage theory) و تئوری مکان (place theory) به استحکام بخشی و احیا ساخت شهر می پردازیم و موفقیت در ادامه باز زنده سازی کل بافت منوط به موفقیت در مدل هنجارآوری دارد. شهر ظرفی است، برای مظهر که در یک گفتمان تاریخی شکل گرفته و ادامه دارد. آنچه در بافتهای قدیمی شهرها اتفاق افتاده در واقع تغیر ساختار فکری جامعه و افراد آن است که باعث تغیر ساختار اجتماعی و اقتصادی جامعه می شود، که موجب تغییر هنجارهای رفتاری افراد و عدم گفتمان صحیح کالبد با محتوا می باشد

کلمات کلیدی:

هنجارآوری- استحکام بخشی - هویت شهروندی - احساس تعلق - زبان الگو - ساختار بندی - مدیران اجتماعی - اجتماع محلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/4028>

